

REFORMISTIEN OHJELMA JA VALLANKUMOUKSELLISTEN SOCIALIDEMOKRAATTIEN OHJELMA

Vuoden 1912 alkupuoliskolla Venäjällä alkoi ilmetä selvästi vallankumouksellinen nousu. Poliittisten lakkojen osanottajien määrä nousi viidessä kuukaudessa tehtailijain laskelmien mukaan 515.000 henkeen. Millaisia olivat näiden lakkolaisten tunnuslauseet, millaisia olivat heidän vaatimuksensa, millainen oli heidän mielenosoitustensa, joukkokokoustensa y.m. poliittinen sisältö,— sitä todistaa erikoisen tärkeä asiakirja, joka julkaistiin kokonaan pää-äänenkannattajan 27. numerossa, nimittäin Pietarin työläisten vappuvetoamus.

Noina muistorikkaina päivinä Pietarin työläiset eivät esittäneet reformistisia tunnuksia, vaan vallankumouksellisen sosialidemokratian tunnuksia: perustava kokous, 8-tuntinen työpäivä, tilanherrain maiden konfiskointi, tsaarinhallituksen kukistaminen, demokraattinen tasavalta.

Sotilaiden ja matruusien kapinat ja kapinayritykset — Turkestanissa, Itämeren laivastossa ja Mustalla merellä — antoivat uuden *objektiivisen* todistuksen siitä, että Venäjällä on vastavallankumouksen riehunnan ja työväenliikkeen hiljaiskauden pitkien vuosien jälkeen alkanut uusi vallankumouksellinen nousu.

Tämän nousun kanssa samaan aikaan tapahtuivat IV Valtakunnanduuman vaalit, jolloin kaikkien puolueiden, kaikkien poliittisten suuntien *täytyi* tavalla tai toisella esittää *yleinen* poliittisen tilanteen arvio. Ja jos nyt sitten haluamme analysoida vakavasti poliittisia tehtäviämme työväenluokan tehtävinä eikä pikku ryhmien hyvinä toivomuksina, jos tahdomme marxilaisesti tarkastaa ohjelmia ja toimintasuunnitelmia verraten niitä joukkotaistelun

tosiasioihin ja kyseisen yhteiskunnan *kaikkien* luokkien esiintymisiin, niin meidän on nimenomaan *tämän* joukkojen *vallankumouksellisen nousun* koetinkivellä koeteltava, kokeiltava myöskin erilaisia vaaliohjelmia. Sillä sosialidemokratialle vaalit eivät merkitse erityistä poliittista operaatiota, valtakirjojen pyydystämistä millaisten lupaus-ten tahi julistusten hinnalla tahansa, vaan ainoastaan erityistä kiinnekohtaa valveutuneen proletariaatin perusvaatimusten ja poliittisen maailmankatsomuksen perusteiden puolesta agitoimiseksi.

Kaikkien hallituspuolueiden ohjelmat ja toimintasuunnitelmat mustasotnialaisista Gutshkoviin saakka eivät herätä mitään epävarmuutta. Vastavallankumouksellisuus on niissä ilmeistä, julkista. On yleisesti tunnettua, että näiltä puolueilta puuttuu vähänkin huomattava kannatus ei ainoastaan työväenluokan ja talonpoikaiston keskuudessa, vaan *myös* porvariston laajoissa kerroksissa. Lokakuulaisille nämä viimeainitut kerrokset ovat kääntäneet selkäsä miltei kokonaan.

Liberaalis-porvarillisten puolueiden ohjelmat ja toimintasuunnitelmat on osaksi julkaistu miltei virallisesti (muhamettilaisen ryhmän toimintasuunnitelma), ja osaksi ne tunnetaan aivan tarkkaan „suuresta” poliittisesta lehdistöstä („progressistien”, kadettien toimintasuunnitelmat). Lörpöttelyintoinen kadetti Gredeskul on ilmituonut kaikkien näiden ohjelmien ja toimintasuunnitelmien *ydinajatuksen* verrattoman hyvin lausunnoissaan, jotka on lainattu „Retsh” lehteen ja sitten joutuneet marxilaiseen lehdistöön.

„Venäjän uuden vallankumouksen *tarpeellisuuden* julkinen *kieltäminen*” — näin on hra Gredeskul itse muotoillut näkökantansa (vrt. „Sotsial-Demokrat” № 27, s. 3), ja hän on myös asettanut vallankumouksellisten vastapainoksi liberaalien (ja heidän etunenässään kadettien) *todellisen* toimintasuunnitelman: „tarvitaan *vain* rauhallista, sitkeätä ja varmaa *perustuslaillista* toimintaa”.

Alleviivaamme sanat: todellinen toimintasuunnitelma, sillä myös Venäjällä, kuten kaikissa porvarillisissa maissa, toimintasuunnitelmat ovat enimmäkseen *näytteeksi* asetettuja toimintasuunnitelmia.

Asian ydin taas on juuri siinä, mitä hra Gredeskul tunnusti (vilpittömyydenpuuskan harvinaisena hetkenä). Libe-

raalis-monarkistinen porvaristo on uutta vallankumousta *vastaan* ja puoltaa *vain* perustuslaillisia reformeja.

Propagoidessaan uutta vallankumousta sosialidemokraatit puoltavat johdonmukaisesti ja porvarilliset demokraatit (narodnikit) horjuvasti sen „tarpeellisuutta”. *Joukkotaistelun nousu on alkanut*. Vallankumoukselliset sosialidemokraatit koettavat laajentaa ja lujittaa nousua auttaen sitä kehittymään vieläkin korkeammalle tasolle, *vallankumousvaiheeseen* saakka. Reformistit taas pitävät nousua vain „elpymisenä”, heidän politiikkansa on perustuslaillisten myönnytysten, perustuslaillisten reformien saavuttamiseen tähtäävää politiikkaa. Porvaristo ja proletariaatti ovat siis tälläkin Venäjän historian „etapilla” ryhtyneet taisteluun vaikutusvallasta „kansaan”, joukkoihin. Taistelun lopputulosta ei voi ennustaa kukaan, mutta kenelläkään ei voi myöskään olla epärointiä sen suhteen, mille paikalle VSDTP:n on asetettava *tässä* taistelussa.

Siten ja vain siten voidaan ryhtyä arvioimaan *puolueen* vaaliohjelmaa — sitäkin vaaliohjelmää, jonka likvidaattori-konferenssin valitsema „Organisaatiokomitea” äskettäin julkaisi.

Puolueen vaaliohjelma, jonka Keskuskomitea julkaisi tammikuun konferenssin jälkeen, oli laadittu *ennen* huhtikuun toukokuun tapahtumia. Nämä tapahtumat osoittivat, että ohjelma *on oikea*. Koko vaaliohjelman läpi kulkee sama ajatus: *nykyajan* Venäjän perustuslaillisten reformien toivottomuuden, utoppisuuden arvostelu ja vallankumouksen propagoiminen. Vaaliohjelman tunnuslauseet on valikoitu *juuri* niin, että saataisiin mitä selvimmin ilmaistuksi vallankumoukselliset tehtävät ja että niiden sekoittaminen perustuslaillisten reformien lupailuun olisi aivan mahdotonta. Puolueen vaaliohjelma on sellainen, että se sisältää vallankumouksellisen sosialidemokraatin suoranaisen *vetoimuksen sadoille tuhansille* poliittisille lakkolaisille, miljoonaisen talonpoikaisen sotaväen etutaistelijoille, joille *selitetään* kapinan tehtäviä. Vallankumouksellinen puolue ei voi uneksiakaan paremmasta vaaliohjelmansa tarkastuksesta, paremmasta elämän sille antamasta vahvistuksesta, kuin on tämä toukokuun lakkojen ja kesä—heinäkuun sotilaallisten kapinayritysten muodossa ilmennyt suoranainen vastaus puolueen selityksiin.

Katsokaa likvidaattorien vaaliohjelmaa. Sen likvidaattorilainen olemus on peitetty taitavasti Trotskin vallankumouksellisilla fraaseilla. Naiiveja ja aivan kokemattomia ihmisiä tuo peite saattaa toisinaan sokaista, ja voipa se näyttää likvidaattorien ja puolueen „sovinnoltakin”. Mutta vähäinkin huomio hälventää pian tuon itsepetoksen.

Likvidaattorien vaaliohjelma on kirjoitettu toukokuun lakkojen ja kesällisten kapinayritysten *jälkeen*. Ja etsien asiallista reaalista vastausta tuon ohjelman olemusta koskevaan kysymykseen me kysymme ennen kaikkea: *miten* se arvioi nuo lakot ja nuo yritykset?

„Taloudellinen nousu”... „lakkoliikkeensä kasvulla proletariaatti osoitti uuden yhteiskunnallisen nousun alkavan”... „yhdistymisvapautta vaatinut mahtava proletariaatin liike huhtikuussa” — siinä *kaikki*, mitä likvidaattorit sanoivat vaaliohjelmassaan huhti- ja toukokuun lakoista.

Mutta eihän se ole totta! Se on huutavaa asian vääristelyä! Siinä on jätetty pois *tärkein*, nimittäin poliittisen lakon *vallankumouksellinen* luonne, lakon, joka *juuri ei* tähtääkään jonkin yhden perustuslaillisen reformin aikaansaamiseen, vaan hallituksen *kukistamiseen*, s.o. vallankumoukseen.

Kuinka on mahdollista, että illegaalisessa, vallankumouksellisessa, „punaisia” fraaseja täynnä olevassa julistuksessa puhutaan tuollaista valhetta? — Niin *on täytynyt* käydä, sillä *niin katsovat* liberaalit ja likvidaattorit asioita. He näkevät lakoissa sen, mitä he haluavat nähdä, — taistelua perustuslaillisten reformien puolesta. He eivät näe sitä, mitä eivät halua nähdä, s.o. vallankumouksellista nousua. Reformin puolesta me, liberaalit, tahdomme taistella, vallankumouksen puolesta emme tahdo — siinä se luokkasenteen *totuus*, joka on saanut ilmauksensa likvidaattorien *valheessa*.

Kapinayrityksistä luemme: ....„väkivallalla, nöyryytyksillä ja nälällä sotilaat kasarmissa saatetaan *epätoivoisen protestin purkauksiin* ja sitten rauhoitetaan lyijyllä, nuoralla” j.n.e. ...

Tämä on liberaalien arvio. Me, vallankumoukselliset sosialidemokraatit, näemme kapinayrityksissä *joukkojen kapinan alun*, epäonnistuneen, sopimattomaan aikaan puhjenneen, väärän alun, mutta me tiedämme, että vain menestymättömien kapinain kokemuksesta *joukot oppivat*

menestyksellisen kapinan taidon,— samalla tavalla kuin Venäjän työläiset useissa menestymättömissä ja toisinaan erikoisen epäonnistuneissa poliittisissa lakoissa vuosina 1901—1904 oppivat viemään läpi vuoden 1905 lokakuun onnistuneen lakon. Työläiset ja talonpojat, jotka ovat kasarmien eniten masentamia, *ovat alkaneet* nousta kapinaan,— sanomme me. Tästä seuraa selvä ja suora johtopäätös: heille täytyy *selittää*, mitä varten ja miten on valmistettava *menestyksellistä* kapinaa.

Liberaalit arvelevat toisin: sotamiehet „saatetaan” „*epätoivoisen* protestin purkauksiin”, sanovat he. Liberaalin mielestä kapinallinen sotamies ei ole vallankumouksen subjekti, ei ole kapinaan nousevan massan ensimmäinen airtu, vaan hallituksen pahuuden („saatetaan epätoivoon”) *objekti* tuon pahuuden esiintuomista varten.

Katsokaas, miten paha meidän hallituksemme on, kun se *saattaa* sotilaat *epätoivoon* ja sitten rauhoittaa lyijyllä — sanoo liberaali (johtopäätös: mutta jos me, liberaalit, olisimme vallassa, niin meillä ei olisi sotilaskapinoita).

Katsokaas, kuinka vallankumouksellinen tarmo kypsyy syvissä ja laajoissa joukoissa — sanoo sosialidemokraatti — kun myös kasarmikurin masentamat sotamiehet ja matruusit alkavat nousta kapinaan ja kapinoidessaan huonosti he oppivat menestyksellisen kapinan taitoa.

Te näette: likvidaattorit „*selittivät*” (senaatille ominaisessa selittää-sanan merkityksessä) Venäjän keväällisen ja kesällisen vallankumousnousun.

Sen jälkeen he „selittävät” puolueemme ohjelmaa.

VSDTP:n ohjelmassa sanotaan:

„...VSDTP asettaa *lähimmäksi* poliittiseksi tehtäväkseen tsaristisen itsevaltiuden kukistamisen ja sen vaihtamisen demokraattiseen tasavaltaan, jonka perustuslaki *turvaa*: 1) kansan itsevallan”... j.n.e.,— seuraa „vapauksien” ja „oikeuksien” luettelo.

Luulisi, että tätä ei voida olla ymmärtämättä. „Lähimpänä tehtävänä” on itsevaltiuden kukistaminen ja sen vaihtaminen tasavaltaan, joka *turvaa* vapaudet.

Likvidaattorit ovat kaiken tämän muuttaneet.

„...Sosialidemokratia” — luemme heidän vaaliohjelmastaan — „kehottaa kansaa taistelemaan demokraattisen tasavallan puolesta...

...Pyrkien tähän päämäärään, jonka kansa voi toteuttaa *vain vallankumouksen tuloksena*, sosialidemokratia *tässä vaalikampanjassa*

(kuulkaa!) kehottaa työtätekeviä joukkoja liittymään yhteen seuraavien *päiväjärjestyksessä olevien* vaatimusten ympärille: 1) yleinen j.n.e. äänioikeus... *Valtakunnanduuman vaaleissa*” j.n.e.

Eserräläinen likvidaattori hra Peshehonov kirjoitti syksyllä vuonna 1906, jolloin hän oli perustamassa „julkista puoluetta” (ja oli jo perustamaisillaan... mutta poliisi esti, pisti putkaan!),— että tasavalta on „*etäisyyteen* häipyvä perspektiivi”, että „tasavaltakysymys vaatii ääretöntä varovaisuutta”, että *päiväjärjestyksessä olevina* vaatimuksina ovat nyt — reformit.

Mutta eserräläinen likvidaattori oli naiivi, yksinkertainen ja kömpelö ja puhui kiertelemättä. Menettelevätkö „eurooppalaisetkin” opportunistit siten? Eivät menettele, he ovat viekkaampia, ovelampia, diplomaattisempia...

He eivät luovu tasavalta-tunnuksesta,— sehän on parjausta! He vain „selittävät” sitä asianomaisella tavalla pitäen ohjeenaan jokaiselle poroporvarille ilmeisiä näkökohtia. Tuleeko vallankumous vai eikö tule, se on vielä kysymys,— sanoo poroporvari yksinkertaisesti ja samaa toistaa Trotski oppineesti „Nasha Zarjassa” (№ 5, s. 21). Tasavalta tulee „*vain* vallankumouksen tuloksena”, mutta „nykyisessä vaalikampanjassa” ovat perustuslailliset reformit „*päiväjärjestykseen kuuluvia*”!

Kaikki kävi hyvin sujuvasti: tasavalta sekä tunnustettiin että lykättiin etäisyyteen. Räiskyvän vallankumouksellisia sanoja ladeltiin runsain mitoin — mutta itse asiassa „nykyisessä vaalikampanjassa” (koko vaaliohjelma kirjoitetaan vain tätä *nykyistä kampanjaa* varten!) reformivaatimukset asetetaan „*päiväjärjestykseen kuuluviksi*”.

Niin, niin, likvidaattorien konferenssissa istui suuria „diplomaattialan mestareita”... Mutta kuinka surkeita nuo mestarit olivatkaan! Joskin kerholaisdiplomaatteja he saavat riemastuksiin, joskin tyhmän-yksinkertaisen „sovittelijan” he saavat pois tolalta, niin marxilainen tulee pitämään heille toisenlaisia puheita.

Poroporvari tyytyy siihen kiistattomaan, pyhään ja *sisällyksettömään* totuuteen, ettei voida tietää etukäteen, tuleeko vallankumous vai ei. Marxilainen ei tyydy siihen; hän sanoo: meidän propagandamme ja kaikkien sosialidemokraattisten työläisten propaganda *on eräs niistä tekijöistä*, jotka osoittavat, tuleeko vallankumous vai ei. Sadat

tuhannet poliittisten lakkojen osanottajat, sotaväen eri joukko-osastojen etutaistelijat kyselevät meiltä, puolueeltamme, mitä kohti heidän on kuljettava, minkä nimessä nouseva kapinaan, mihin pyrittävä, onko alkanutta nousua laajennettava vallankumoukseen asti vai onko se suunnattava taisteluun reformien puolesta?

Vallankumouksellinen sosialidemokratia on antanut vastauksen näihin kysymyksiin, jotka ovat hiukan mielenkiintoisempia ja tärkeämpiä kuin poroporvarillis-trotskyilainen „nenänsä kaiveleminen”: kukapa sen tietää, tuleeko vallankumous vai eikö tule?

Meidän vastauksemme on: perustuslaillisten reformien utoppisuuden arvostelu, niihin luottamisen erheellisuuden selittäminen, *vallankumouksellisen* nousun edistäminen kaikin puolin ja kaikin tavoin, vaalikampanjan käyttäminen *sen hyväksi*. Tuleeko vallankumous vai eikö tule,— se riippuu muustakin *eikä vain* meistä. Mutta me teemme *omaa* työtämme eikä tuo työ mene milloinkaan hukkaan. Se kylvää syvälle joukkoihin demokratismia ja proletariaanin itenäisyyden siemeniä, ja nämä siemenet nousevat *varmasti* oraalle, joko huomenna demokraattisessa vallankumouksessa tai ylihuomenna sosialistisessa vallankumouksessa.

Ne taas, jotka saarnaavat *joukoille* typerää, intelligentististä, bundilais-trotskyilaista skeptisismiään: „ei sitä tiedetä, tuleeko vallankumous vai ei, mutta „*päiväjärjestyksessä*” ovat reformit”,— ne *jo nyt* turmelevat joukkoja, saarnaavat joukoille liberaalisia utopioita.

Sen sijaan, että vaalikampanja *kyllästettäisiin* sen nykyisen, reaalisen, „*todellisen*” poliittisen tilanteen hengellä, jolloin puoli miljoonaa työläistä ryhtyy vallankumouksellisiin lakkoihin, jolloin talonpoikaisen sotaväen esitaistelijat ampuvat aatelisupseereita,— sen sijaan he *siirtävät* tuon reaalisen tilanteen (jossa on perin vähän „eurooppalaista” ja hyvin paljon „kiinalaista”, *toisin sanoen* demokraattis-vallankumouksellista) loitommaksi muka „eurooppalaisista” (hehän ovat meillä niin eurooppalaisia, niin eurooppalaisia, nuo likvidaattorit!) „parlamentti”-näkökohdistaan ja loitontaessaan sen luotaan muutamien mihinkään velvoittamattomien fraasien avulla,— he julistavat reformistisen kampanjan *oikeaksi* vaalikampanjaksi!

Sosialidemokraattinen puolue tarvitsee IV Duuman vaalien ohjelmaa voidakseen vielä kerran *sekä* vaalien johdosta

että vaalien yhteydessä ja vaaleja koskevissa väittelyissä selittää joukoille vallankumouksen *välttämättömyyttä*, *ajan-kohtaisuutta* ja *kiertämättömyyttä*.

He, likvidaattorit, tarvitsevat vaaliohjelmaa vaaleja „*varten*”, s.o. sitä varten, että voisivat siirtää vallankumousta koskevat näkökohdat kohteliaasti syrjään eräänä epämääräisenä mahdollisuutena ja julistaa „oikeaksi” sen vaalikampanjan, jota käydään perustuslaillisten reformien luettelemisen nimessä.

Sosialidemokraattinen puolue haluaa käyttää vaaleja *herättääkseen* joukoissa yhä uudelleen ajatuksen vallankumouksen välttämättömyydestä, alkaneesta nimenomaan vallankumouksellisesta noususta. Sen vuoksi sosialidemokraattinen puolue sanoo vaaliohjelmallaan *IV Duuman* valitsijoille lyhyesti ja selvästi: *ei* perustuslaillisia reformeja, vaan tasavalta, *ei* reformismia, vaan vallankumous.

Likvidaattorit käyttävät *IV Duuman* vaaleja siihen, että propagoivat perustuslaillisia reformeja ja *heikentävät* vallankumous-ajatusta. Sitä *varten*, sen vuoksi sotilaskapinat kuvataan „epätoivoisen protestin purkauksiksi”, joihin sotilaat on „saatettu”, eikä joukkoluontoisen kapinan *aluksi*, kapinan, joka tulee paisumaan tahi sammumaan riippuen muun muassa siitäkin, rupeavatko *kaikki* Venäjän sosialidemokraattiset työläiset tukemaan sitä aivan heti kaikin voimin, kaikella tarmollaan, koko innollaan.

Sitä varten toukokuun lakot on „selitetty” vallankumouksellisten asemesta reformistisiksi.

Sitä varten on „selitetty” puolueen ohjelmaa ja sen sijaan, että „lähimpänä” tehtävänä olisi tasavallan perustaminen, joka *turvaa* vapauden, on määrätty, että „nykyisessä vaalikampanjassa” *päiväjärjestyksessä oleviksi* — siis *IV Valtakunnanduuma* varten, leikki pois! — tehtäväksi on katsottava kaikenlaisten vapauksien vaatiminen.

Kuinka paljon muinaiskiinalaista onkaan Venäjän elämässä! Kuinka paljon vanhaa kiinalaisuutta onkaan meidän tsarissamme ja kuinka paljon sitä onkaan likvidaattoreissamme, jotka tahtovat sovittaa parlamenttitaistelun ja reformismin „seremonian” sellaiseen tilanteeseen, jolloin ylhäällä ovat Purishkevitchit ja Treshtshenkovit ja alhaalla joukkojen vallankumoukselliset yritykset! Kuinka paljon muinaiskiinalaista onkaan noissa intelligenssin pinnistyksissä suojella itseään Hvostoveilta ja Makaroveilta esittä-

mällä suosituskirjeen MacDonaldilta ja Jaurèsilta, Bisso-
latilta ja Bernsteiniltä, Kolbilta ja Frankilta!..

Likvidaattorien katsomusten ja puolueen näkökantojen diplomaattinen „sovittelu”, jota Trotski pelasi likvidaattorien konferenssissa, ei itse asiassa „sovita” kerrassaan mitään. Se ei tee olemattomaksi sitä erittäin tärkeää poliittista tosiasiaa, joka määrää nykyisellä Venäjällä koko yhteiskunnallis-poliittisen tilanteen. Nimittäin reformistisen ja vallankumouksellis-sosialidemokraattisen ohjelman taistelua; nimittäin porvariston esiintymistä liberaalisten puoluejohtajiensa persoonassa Venäjän uuden vallankumouksen välttämättömyyttä vastaan ja yksinomaan perustuslaillisen „toiminnan” tien puolesta — vastapainoksi satojen tuhansien proletaarien esiintymiselle vallankumouksellisessa lakossa, joka kutsuu joukkoja todelliseen taisteluun vapauden puolesta.

Se, että tehdään kumarrus reformistien puoleen ja toinen vallankumouksellisten sosialidemokraattien puoleen, ei merkitse tuon objektiivisen poliittisen tosiasian poistamista, ei merkitse vähääkään sen voiman ja painon vähentämistä. Hyvät aikomukset tämän tosiasian aiheuttamien erimielisyyksien hälventämiseksi — vaikka nuo aikomukset olisivatkin todella aivan „hyviä” ja vilpittömiä — eivät pysty muuttamaan koko vastavallankumouksellisen tilanteen synnyttämiä ja sovittamattoman vihamielisiä poliittisia tendenssejä.

Proletariaatti on noussut vallankumouksellis-sosialidemokraattisine lippuineen, ja neljännen, mustan Duuman aattona se ei laske lippuansa alas liberaalien edessä, ei kääri sitä kokoon reformistien mieliksi, ei suostu tylsentämään tai sammuttamaan vaaliohjelmaansa kerhodiplomatian näkökohtia silmälläpitäen.

Vallankumouksellisen sosialidemokratian ohjelma reformismien ohjelmaa vastaan — niissä merkeissä pidettiin toukokuun lakot, niissä merkeissä VSDTP menee myöskin tilanherra- ja pappisduuman vaaleihin, niissä merkeissä tulee tapahtumaan puolueen koko toiminta tuossa Duumassa sekä laajoissa kansanjoukoissa.